

Arrest

nr. 182 289 van 15 februari 2017
in de zaak RvV 194 075 / IV

In zake: 1. X
 2. X
 3. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 13 september 2016 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 augustus 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 november 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 december 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

1.1. Ten aanzien van A.A.A.A.:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Arabier te zijn met de Iraakse nationaliteit. U bent een sjiiitische moslim, geboren op 18 juli 1973 in Bagdad. U bent getrouwd op 1 april 1993 met A.M.A.A.D. (OV 8.122.823 CGVS 15/24957B). Samen kregen jullie drie kinderen, namelijk L. (OV 8.122.827 CGVS 15/24960), Al. en Ah.. U woonde sinds 1998 in een huurhuis in Sha'ab samen met uw gezin. In 2003, toen het Amerikaanse leger Irak binnenviel, bent u samen met uw familie naar Zubaidia verhuisd voor enkele maanden. Toen u terugkeerde ontdekte u dat het huis waar u daarvoor had gewoond, vernield was door Amerikaanse raketten. U ging naar een Islamitische hulporganisatie, de Eenheid van Irakese Geleerden, die in het Sheraton hotel zat en die mensen die hun huis verloren hadden in de oorlog hielp. Uw gezin werd een huis toebedeeld dat in de wijk Al Karada Sadoun in Bagdad lag. Dit gebouw was oorspronkelijk van de Unie van de Iraakse Industrie maar voor de inval van het Amerikaanse leger werd dit gebouw gebruikt door de veiligheidsdienst van Saddam Hoessein. U verbleef hier met uw gezin en 24 andere gezinnen. U woonde op dit adres vanaf 2003 tot uw vertrek uit Irak.

Gedurende de periode van 2003 tot 2015 kwamen er verschillende keren mensen langs die vroegen of u het gebouw wou verlaten. Sommigen stelden zich voor als de Unie van de Iraakse Industrie, maar u bleef in de gebouwen wonen. U was namelijk van mening dat het de verantwoordelijkheid is van de Iraakse overheid om u een nieuwe verblijfplaats te zoeken. Ook werden er verschillende klachten omtrent dit gebouw neergelegd door de Unie van de Iraakse Industrie en werden er enkele arrestatiebevelen en oproepingsbrieven door de politie uitgevaardigd. U ging hier echter niet op in en bleef in het gebouw in de Sadoun wijk wonen. De politiediensten kwamen regelmatig bij u langs, maar nadat ze de situatie zagen waarin uw gezin en de andere gezinnen woonden, mochten jullie blijven.

In 2005 werd uw broer O. ontvoerd om zo druk te zetten op de mensen die in het gebouw in de Sadoun wijk woonden om het gebouw te verlaten. Uw broer werd één dag vastgehouden in een magazijn, waarna hij terug vrijgelaten werd.

Op 6 augustus 2015 kreeg u een nieuwe oproepingsbrief van de politie. Op 7 augustus 2015 organiseerde u een betoging, waarbij u samen met de andere gezinnen naar het Tahrirplein in Bagdad ging om betere woonomstandigheden te eisen. Op 10 augustus 2015 ging u samen met de hoofden van de andere 24 gezinnen naar de rechtbank van Karada, Bagdad. De rechter hoorde jullie verklaringen en maande jullie nog eens aan om het gebouw te verlaten, waarna de rechter zei dat jullie het gebouw 2 dagen moesten verlaten, dat jullie naar het politiekantoor moesten gaan, en dat jullie dan het gebouw terug zouden krijgen. De politie sloot jullie op, waarbij jullie 500.000 dinar per persoon moesten betalen als borg. Twee van uw collega's stonden borg voor u, waarna u naar huis kon gaan.

Op 14 augustus 2015 ging u een tweede maal betogen op het Tahrirplein, samen met de andere gezinnen van het gebouw. Op 17 augustus 2015 kwam een raad van ministers naar het gebouw. Deze raad zei tegen jullie dat u en de andere gezinnen in het gebouw mochten blijven en dat de raad later zou beslissen waar u daarna zou moeten gaan wonen. De volgende dag, op 18 augustus 2015, kwamen er echter twee personen naar uw appartement in het gebouw. Deze bedreigden u en zeiden dat u niet in het gebouw mocht blijven, en dat waar u ook naartoe zou gaan, ze u wel zouden vinden en vermoorden. De dag nadien ging u naar uw werk. Hier hoorde u dat er mensen naar u waren komen zoeken. U besloot onmiddellijk Irak te verlaten. U stopte met werken en verkocht in vijf dagen tijd u al uw eigendommen.

U vertrok 24 augustus 2015 uit Bagdad. U nam het vliegtuig naar Erbil, waarna u een bus nam die 3 dagen onderweg was naar Izmir in Turkije. Hier moest u vier pogingen ondernemen om naar Griekenland te gaan. De eerste keer was de bestuurder van de boot de weg kwijt; de tweede maal zonk de boot; de derde maal werd de vluchtpoging van u en uw gezin onderbroken door politie, waarna u en uw gezin een volledige dag in de woestijn hebben moeten wachten tot de smokkelaar jullie terug kon oppikken. De smokkelaar bracht jullie naar een nieuwe boot, maar door het slechte weer heeft u afgezien de tocht die nacht te ondernemen. De vierde keer slaagde u erin om de oversteek naar Griekenland te maken, waar u aankwam op 2 september 2015. Daarna bent u via Macedonië, Servië, Hongarije, Oostenrijk en Duitsland naar België gereisd. U kwam aan in België op 13 september 2015 en u vroeg asiel aan bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op 14 september 2015.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: uw originele identiteitskaart, uw origineel nationaliteitsbewijs, uw originele bewonerskaart, uw originele rantsoenkaart, de originele identiteitskaart van uw vrouw, het origineel nationaliteitsbewijs van uw vrouw, de originele identiteitskaart van L., de originele identiteitskaarten van uw overige kinderen, het origineel nationaliteitsbewijs van L., de originele nationaliteitsbewijzen van uw overige kinderen, uw originele kieskaart, de originele kieskaart van uw vrouw, de originele kieskaart van L., een kopie van de eerste pagina van uw paspoort, een kopie van de eerste pagina van het paspoort van uw vrouw, een kopie van de eerste pagina van het paspoort van L., de kopieën van de eerste pagina's van de 2 paspoorten van uw overige kinderen, uw originele huwelijksakte, drie originele geboorteaktes van uw kinderen, uw origineel diploma, een kopie van het ontslag uit het leger, een certificaat van WHO, een kaart van de

Union of Iraqi Artists, een kaart van de Iraqi TV en Broadcasters Union, een werkbadge van het ministerie van volksgezondheid, een origineel oud rijbewijs, 2 verzendingsbewijzen, een medisch rapport omtrent de psychologische toestand van uw vrouw, 13 foto's die de toestand van het gebouw in de Sadoun wijk aantonen, een gerechtelijk dossier bestaande uit 46 documenten, en 2 nieuwsartikels.

B. Motivering

U verklaart Irak te hebben verlaten omdat u vreesde vermoord te worden door een onbekende groep. Kort voor uw vertrek werd u door twee personen bij u thuis met de dood bedreigd. Deze bedreigingen zijn ingegeven door het feit dat u samen met uw eigen gezin en 24 andere gezinnen een gebouw in de Sadoun-wijk dat eigendom was van de Unie van de Iraakse Industrie had betrokken nadat jullie eigen woning in 2003 was vernield; en door het feit dat u protesten had georganiseerd op het Tahrirplein in Bagdad. (CGVS 1, p.12; CGVS 2, p.4) De Unie van de Iraakse Industrie heeft gedurende vele jaren via juridische weg getracht om jullie uit haar gebouw te laten zetten.

Op basis van uw verklaringen en na een grondige evaluatie van uw dossier wordt door het Commissariaatgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de vluchtelingenconventie en noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet, aannemelijk heeft kunnen maken.

De oorzaak van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten, namelijk het bewonen van het gebouw in de Sadoun-wijk dat eigendom is van de Unie van de Iraakse Industrie, wordt door het CGVS niet in twijfel getrokken. Omwille van de onderstaande redenen kan er evenwel niet besloten worden dat er in uw hoofde sprake is van een intentionele bedreiging van uw leven, vrijheid en/of fysieke integriteit.

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat u er niet in slaagt de vermeende bedreigingen die u zouden hebben doen besluiten om het land te verlaten, aannemelijk te maken.

Ten eerste kan er geen geloof gehecht worden aan het feit dat u en uw familie meegedaan zouden hebben aan de betogingen op 7 augustus 2015 en 14 augustus 2015. Meer bepaald zijn er enkele tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van u en uw familie. U verklaarde dat iedereen van uw familie - namelijk u, uw zoon en uw vrouw - aanwezig was op de betoging. Sterker nog, u verklaarde dat u met opzet kinderen en vrouwen heeft meegenomen (CGVS 2, p.8). Uw vrouw daarentegen verklaarde dat zij noch iemand anders van het gezin (behalve u) aanwezig was bij de betoging (OV 8.122.823 CGVS 15/24957B CGVS, p.9). Hiermee geconfronteerd, zei u dat ze wel aanwezig was, en dat de rest van het gezin ook aanwezig was (CGVS, p.8). Het simpelweg vasthouden aan één versie van de feiten heft de tegenstrijdigheid evenwel niet op.

Bovendien zijn uw verklaringen en die van uw zoon omtrent de borden waarop de boodschappen werden gezet voor de betoging, niet consistent. Zo verklaarde uw zoon L. dat hij op een bord dat hij ontworpen had, geschreven had "wij willen appartementen, wij hebben geen andere plaats" (OV 8.122.827 CGVS 15/24960 CGVS, p.10). U verklaarde eveneens dat L. borden had gemaakt, maar, gevraagd wat er op stond, stelde u "Wij zijn bewoners, mensen komen vragen voor het gebouw, ze proberen ons buiten te zetten. Wij de gezinnen en de kinderen, we vragen aan de overheid te helpen. We hebben van niemand anders steun." U bevestigde bovendien uitdrukkelijk dat heel deze tekst op de borden stond die uw zoon had gemaakt. (CGVS 2, p.8) Gezien uw verklaringen niet overeenkwamen met deze van L., werd u nogmaals de kans geboden om te zeggen wat L. erop geschreven had. Hierbij werd u gezegd dat volgens L. er maar één zin op stond en werd u gevraagd of u wist wat deze zin was. U antwoordde hierop dat er op stond dat jullie met 25 gezinnen zijn, en dat jullie "verrast worden door onbekenden die jullie buiten willen gooien" (CGVS 2, p.8). Aangezien dit wederom niet overeen komt met slogan die door L. gegeven werd, werd u geconfronteerd met zijn verklaring. Opmerkelijk genoeg herinnerde u zich plots wel dat er een bord was met deze slogan (CGVS 2, p.8). Uw incoherente verklaringen, die bovendien niet consistent zijn met deze van uw zoon – hij maakte immers geen melding van slogans over onbekenden die jullie uit jullie huis wilden verdrijven (supra) – ondermijnen verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw vermeende aanwezigheid op de betogingen.

Gelet op de bovenstaande vaststellingen dient vastgesteld te worden dat u er niet in slaagt uw aanwezigheid op de protestacties op 7 en 14 augustus 2015 aannemelijk te maken. Hierdoor wordt ook de geloofwaardigheid van de bezoeken van de vertegenwoordigers van de raad van ministers en van uw belagers ondermijnd. U en uw echtgenote gaven immers aan dat deze bezoeken verbonden waren aan uw aanwezigheid op de protestacties. U verklaarde dat de vertegenwoordigers hadden gewezen op het feit dat u betoogd had op 14 augustus (CGVS 2, p.8). Bovendien verklaarde u dat uw belagers zeiden dat u twee maal betoogd had (CGVS 2, p.6), waarbij uw vrouw nog een stap verder ging en verklaarde dat de belagers zeiden dat u achter het feit zat dat er een jury was gekomen, en dat u deelgenomen had aan de betoging (OV 8.122.823 CGVS 15/24957B, p.6).

Daarbij ondermijnen de tegenstrijdige verklaringen omtrent de aanwezigheid van L. gedurende het bezoek van de twee personen die u met de dood zouden hebben bedreigd verder de geloofwaardigheid

van dit bezoek. Uw zoon L. verklaarde namelijk gedurende de bedreiging op zijn werk geweest te zijn (OV 8.122.827 CGVS 15/24960 CGVS, p.11). Uw vrouw daarentegen vermeldde dat nadat uw belagers u geduwd hebben, uw zoon L. is gekomen, de deur opendeed en zag dat er niemand was (OV 8.122.823 CGVS 15/24957B CGVS, p.10). Gevraagd wie er thuis was op het moment dat u bedreigd was, antwoordde u dan weer dat uw vrouw en uw zonen A. en M. thuis waren. U stelde niet te weten waar L. was geweest op dat moment maar dat hij een uur later thuis kwam (CGVS 2, p.6). Nog voordat u geconfronteerd kon worden met de discrepantie tussen uw verklaringen en die van uw echtgenote, stelde u uit het niets dat uw vrouw zich misschien vergist had. U wist klaarblijkelijk al wat uw echtgenote had gezegd omdat jullie tijdens de pauze van het gehoor overlegd hadden. Ter verschoning van de verklaringen van uw echtgenote – en allicht ter verklaring van jullie tegenstrijdige verklaringen – stelde u dat uw vrouw verstrooid is en “psychisch moe”. (CGVS 2, p.7) Deze poging om de tegenstrijdigheid te verklaren, kan echter niet als afdoende beschouwd worden. Niet enkel is zij klaarblijkelijk tot stand gekomen nadat u en uw echtgenote overlegd hadden over jullie verklaringen, er dient bovendien op gewezen te worden dat uw echtgenote zelf over het bezoek voor het overige heldere en gedetailleerde verklaringen aflegde (OV 8.122.823 CGVS 15/24957B CGVS, p.10-11). Zij maakte zelf geen enkele melding van moeilijkheden om de vermeende feiten te herinneren. Het is dan ook weinig aannemelijk te noemen dat zij omwille van psychische moeilijkheden uitgerekend de aanwezigheid van L. niet zou herinneren.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat jullie geen afdoende gestoffeerd medisch-psychologisch attest neerleggen waaruit op objectieve wijze blijkt dat uw vrouw geheugenproblemen zou kennen. Wat betreft medisch-psychologische verslag dat jullie wel aanreiken, dient opgemerkt te worden dat het klaarblijkelijk opgesteld werd op grond van uw verklaringen met betrekking tot uw vrouw. Uit het attest blijkt niet of de beschreven psychische moeilijkheden op (een) andere manier(en) werden vastgesteld. Dit document biedt dan ook geen uitsluitsel met betrekking tot de werkelijkheid, ernst of draagwijdte van de diagnose van de vermelde problemen. Volledigheidshalve kan nog opgemerkt worden dat het attest geen melding maakt van de vermeende doodsb bedreigingen. Waar het attest in zeer vage en algemene termen spreekt over de “omstandigheden” van jullie vertrek, de gevaren onderweg, en de “gruwelijkheden van de oorlog” dient opgemerkt te worden dat dit geenszins kan volstaan om in jullie hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade vast te stellen.

Gelet op de bovenstaande vaststellingen kan er bijgevolg geen geloof gehecht worden aan het vermeende bezoek op 18 augustus 2015, waarbij doodsb bedreigingen aan uw adres zouden zijn geuit.

De vaststelling dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw deelname aan de protestacties, ondermijnt eveneens de geloofwaardigheid van uw verklaring als zouden de problemen die u kent “een soort van wraak” zijn omdat u journalist bent. Immers, toen u om verduidelijking werd gevraagd van deze stelling, verwees u enkel naar het feit dat u had deelgenomen aan deze betogingen, en stelde hierbij dat u als journalist gemakkelijk mensen kon overtuigen om deel te nemen. (CGVS 2, p.4-5)

Wat betreft uw huisvestingsprobleem en het conflict dat u hierbij had met de Unie van de Iraakse Industrie, dient vastgesteld te worden dat het hier klaarblijkelijk louter een geschil over een gebouw betreft, waarbij de rechtmatige eigenaar zijn eigendom tracht te recupereren. Het gebouw waarin u na de oorlog woonde, was eigendom van de Unie van de Iraakse Industrie – een deel ervan was onder Saddam Hussein gehuurd door een veiligheidsdienst. Na de oorlog had u er een onderkomen gevonden nadat u hulp had gezocht bij een officieus hulpcomité. (CGVS 1, p.12) U gaf toe dat u geen huurcontract of dergelijke had, en dat jullie in feite de wet overtraden door er te verblijven. (CGVS 1, p.13) Het terugvorderen van een gebouw waarvan de Unie zelf eigenaar is, kan bezwaarlijk gecategoriseerd worden als vervolging zoals gedefinieerd in de Vluchtelingenconventie, of beschouwd worden als het leiden van ernstige schade zoals beschreven in de Vreemdelingenwet onder artikel 48/4 §2 a en b.

Bovendien moet er benadrukt worden dat uit uw verklaringen en uw voorgelegde documenten blijkt dat de Unie van de Iraakse Industrie minstens in uw specifieke geval probeerde haar gelijk te halen via gerechtelijke procedures of het inroepen van de hulp van de overheid. De documenten die u voorlegt (stukken 29 a tot pp) tonen aan dat de Unie van de Iraakse Industrie in 2003 klacht indiende bij de politie en uiteindelijk door de rechtbank in het gelijk gesteld werd maar dat de politie tot 2015 niet overgegaan was tot de effectieve uitvoering van de gerechtelijke beslissing, ondanks verschillende aanmaningen. Wel werd u enkele keren geconvoceerd door de politie, en diende er één keer een borgsom betaald te worden. Deze feiten worden op zich niet door het CGVS betwist.

Uit uw verklaringen en de door u neergelegde documenten (stukken 29 a tot pp) blijkt geenszins dat de rechtbank en de politie onrechtmatig gehandeld zouden hebben. Daar u zelf aangaf in overtreding te zijn door in het gebouw te verblijven (supra) is het logisch te noemen dat de rechtbank in het voordeel van de rechtmatige eigenaar besloot, ook al betekende dit dat u niet langer in het betreffende gebouw kon verblijven. Daarnaast verklaarde u dat de politie medelieden met jullie had en jullie liet wonen in het gebouw (CGVS 1, p.14) – de politie had blijkens de door u neergelegde documenten overigens

jarenlang de beslissing van de rechtbank niet uitgevoerd - en dat de rechter zei dat jullie het gebouw moesten verlaten omdat het van de overheid was, maar dat jullie, als jullie twee dagen later naar de politie zouden gaan, het gebouw terug konden krijgen. Op het politiekantoor werden jullie één dag vastgehouden maar konden jullie nadien, na het verkrijgen van een garant die een borgsom diende te betalen, terug vertrekken (CGVS 1, p.15). Dit wijst erop dat de rechtbank en de politie met mededogen jullie zaak behandelden en zelfs terughoudend waren omtrent de uitvoering van het bevel tot uitzetting (CGVS 1, p.14). In het optreden van de Iraakse overheden kan dan ook geen intentionele bedreiging van uw leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld.

Wat betreft de regelmatige bezoeken van personen die jullie zouden hebben aangemaand om te vertrekken en hierbij dreigementen zouden hebben geuit, dient op basis van uw verklaringen en deze van uw echtgenote besloten te worden dat deze druk op zich niet voldoende is om te spreken van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming; noch dat deze tot daden heeft geleid tegen u of uw gezin die daarmee gelijkgesteld kunnen worden. Hierbij dient erop te worden gewezen dat, hoewel deze bezoeken regelmatig zouden hebben plaatsgevonden doorheen de jaren (OV 8.122.823 CGVS 15/24957B CGVS, p.8), dit klaarblijkelijk u er niet toe heeft aanzet om te vluchten – zij er in dit verband op gewezen dat u uiteindelijk in enkele dagen tijd zou zijn gevlucht uit Irak na de vermeende doodsb bedreigingen. Hierbij dient vastgesteld te worden dat u zelf aangaf dat deze druk pas “serieus” werd nadat u in augustus 2015 doodsb bedreigingen had gekregen. (CGVS 2, p.4) Deze bedreigingen werden evenwel reeds ongeloofwaardig bevonden. Daarnaast maakt u niet aannemelijk dat deze druk in het verleden ooit heeft geleid tot daadwerkelijk geweld. Er dienen immers ernstige vraagtekens geplaatst te worden bij de vermeende ontvoering van uw broer. U hebt deze ontvoering immers niet vermeld tijdens het eerste interview dat u afgelegd heeft bij DVZ (zie vragenlijst CGVS, ingevuld op DVZ). Geconfronteerd hiermee, verklaart u dat u samengevat moest praten (CGVS 2, p.9). Niet tegenstaande dat er begrip opgebracht kan worden dat u bij het eerste interview beknopt moet vertellen, kan van de asielzoeker worden verwacht dat hij er zijn asielmotieven en de belangrijkste vervolgingsfeiten kenbaar maakt. De vermeende ontvoering van uw broer, dewelke rechtstreeks verband zou houden met het feit dat jullie in het gebouw van de Unie van de Iraakse Industrie woonden, dient te worden beschouwd als een belangrijk element aangezien het hier ernstig fysiek geweld zou betreffen. Dat u hiervan geen melding hebt gemaakt, ondermijnt dan ook de aannemelijkheid ervan, te meer daar u bij het begin van uw eerste gehoor op het CGVS aangegeven had dat u alle belangrijke redenen voor uw vertrek had aangehaald op het interview bij DVZ (CGVS 1, p.2).

Ten slotte dient vastgesteld te worden dat de oorzaak van dit huisvestingsprobleem ligt in het feit dat het huis in Bagdad waar u destijds in woonde, vernield werd bij een bombardement tijdens de invasie in 2003. In de directe nasleep van de invasie kregen jullie daarop het gebouw van de Unie van de Iraakse Industrie toegewezen door een officieus hulpcomité. (CGVS 1, p.12) Verder gaf u aan dat de economische situatie in Iraks slecht is; dat het bijna onmogelijk is om een huis te huren omwille van de hoge huurwaarborg die gevraagd wordt; en dat uw loon – u werkte voor de overheid – onvoldoende was om een huurwoning te betalen. (CGVS 1, p.14). Uit uw verklaringen kan niet opgemaakt worden dat jullie intentioneel gevisieerd werden door de overheid of derden. Het betreft hier een socio-economisch probleem (huisvesting) dat buiten het toepassingsgebied van de vluchtelingenconventie of de subsidiaire bescherming valt.

Gelet op het voorgaande kan inzake de door u aangehaalde huisvestingsproblematiek en de problemen die ermee samen zouden hebben gehangen, geen gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in uw hoofdte worden vastgesteld.

Tot slot vermeldde uw vrouw en uw zoon L., nog dat er veel aanslagen waren (OV 8.122.823 CGVS 15/24957B CGVS, p.7-8 en OV 8.122.827 CGVS 15/24960 CGVS, p.8 en p.11-12) en vermeldde u dat u uw zoon bijna verloren was ten gevolge van een aanslag (CGVS 2, p.12). In verband met de aanslag waarbij u uw zoon bijna verloren zou hebben, moet er opgemerkt worden dat deze niet specifiek tegen u of uw gezin gericht was. Zowel uw vrouw als uw zoon verklaarden namelijk dat het doelwit van de aanslagen mensen, winkels, markten en marktkraampjes waren (OV 8.122.823 CGVS 15/24957B CGVS, p.8 en OV 8.122.827 CGVS 15/24960 CGVS, p.8 en p.12). Bovendien geven ze beide aan dat niemand van de familie gewond was geraakt en dat ze enkel in shock waren (OV 8.122.823 CGVS 15/24957B CGVS, p.8 en OV 8.122.827 CGVS 15/24960 CGVS, p.8 en p.12). In verband met deze aanslagen, en het feit dat uw zoon aangeeft de algemene situatie in Irak te vrezen, wordt verwezen naar de evaluatie van de veiligheidssituatie in Bagdad (cf. infra).

Gelet op het voorgaande kan er in uw hoofdte niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b) van de vreemdelingenwet. Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat

een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “**reëel risico**” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit “de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict”. Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een **binnenlands gewapend conflict**. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van **willekeurig of blind geweld**. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “Eligibility

Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd “UNHCR Position on Returns to Iraq” van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad” van 23 juni 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR’s “Position on Returns to Iraq” dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada’in en Abu Ghraib. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In april en mei 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto’s. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de COI Focus “Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad” van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking hebben op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers

vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevalen. De recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016, heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Iraakse burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Iraakezen zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst. Daarenboven blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadis die vanuit België terugkeren van oordeel

waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun loutere aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 4 juni 2015 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie Irak nogmaals bevestigd heeft. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 4 juni 2015, §53, §54, §55).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De door u voorgelegde documenten wijzigen bovenstaande analyse niet. Uw originele identiteitskaart, uw origineel nationaliteitsbewijs, uw originele bewonerskaart, uw originele rantsoenkaart, de originele identiteitskaart van uw vrouw, het origineel nationaliteitsbewijs van uw vrouw, de originele identiteitskaart van uw zoon L., de originele identiteitskaarten van uw overige kinderen, het origineel nationaliteitsbewijs van L., de originele nationaliteitsbewijzen van uw overige kinderen, uw originele kieskaart, de originele kieskaart van uw vrouw, de originele kieskaart van L., een kopie van de eerste pagina van uw paspoort, een kopie van de eerste pagina van het paspoort van uw vrouw, een kopie van de eerste pagina van het paspoort van L., de kopieën van de eerste pagina's van de 2 paspoorten van uw overige kinderen, uw originele huwelijksakte, de drie originele geboorteaktes van uw kinderen en het origineel oud rijbewijs bevestigen enkel uw identiteit, de identiteit van uw vrouw, de identiteit van uw zoon L. en uw overige kinderen, uw huwelijk en uw verblijfplaats in Irak. Deze gegevens worden echter niet in twijfel getrokken. Uw origineel diploma, een kopie van uw ontslag uit het leger, een certificaat van WHO, uw kaart van de Union of Iraqi Artists, uw kaart van Iraqi TV en Broadcasters Union en uw werkbadge van het ministerie van volksgezondheid ondersteunen uw verklaringen omtrent uw opleiding en uw professionele loopbaan. Deze verklaringen worden evenmin in twijfel getrokken. De twee verzendingsbewijzen geven enkel aan dat er iets verzonden is, maar geven geen zicht op wat er juist in die enveloppen verstuurd werden. Hierdoor beïnvloeden ze bovenstaande analyse geenszins.

De 13 foto's die de toestand van het gebouw in de Sadoun wijk beschrijven, hebben ook geen invloed op de beslissing. Niet alleen kunnen foto's gemakkelijk geënceneerd worden, de foto's in kwestie bevatten ook geen enkele indicatie dat dit inderdaad het gebouw is dat u bewoonde in de Sadoun wijk. Bovendien bevatten zij geen informatie over de door u verklaarde problemen omwille van uw huisvesting. Verder legde u twee internetartikels neer. Eén van deze artikels beschrijft een aanslag in Bagdad in 2015. Dit artikel is evenwel niet van dien aard dat het de eerder gedane appreciatie van de veiligheidssituatie in de stad in een ander licht plaatst. Het andere artikel gaat over de uitzetting van 25 gezinnen uit een gebouw in de Sadoun wijk. Zoals eerder reeds gesteld, worden uw moeilijke huisvestingssituatie en de procedures die de eigenaar heeft ingesteld om de personen die illegaal het gebouw betrokken hadden, uit te zetten, niet betwist. Het artikel bevat geen verdere informatie die een ander licht werpt op de vaststellingen die ter zake werden gedaan.

Voorts legt u 46 documenten die verband houden met de gerechtelijke stappen die de Unie de van Iraakse Industrie ondernam. Zij werden eerder reeds besproken. Dit geldt eveneens voor het psycho-medisch attest.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. Ten aanzien van A.D.A.M.A.:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Arabische te zijn met de Iraakse nationaliteit. U bent een sjiitische moslima, geboren op 1 juli 1974 in Wassit provincie. U bent getrouwd op 1 april 1993 met A.A.A.A. (OV 8.122.823

CGVS 15/24957). Samen kregen jullie drie kinderen, namelijk L. (OV 8.122.827 CGVS 15/24960), A. en Ah..

U woonde sinds 1998 in een huurhuis in Sha'ab samen met uw gezin. In 2003, toen het Amerikaanse leger Irak binnenviel, bent u samen met uw familie naar Zubaidia verhuisd voor enkele maanden. Toen u terugkeerde ontdekte u dat het huis waar u daarvoor had gewoond, vernield was door Amerikaanse raketten. U ging naar een Islamitische hulporganisatie, de Eenheid van Irakese Geleerden, die in het Sheraton hotel zat en die mensen die hun huis verloren hadden in de oorlog hielp. Uw gezin werd een huis toebedeeld dat in de wijk Al Karada Sadoun, in Bagdad lag. Dit gebouw was oorspronkelijk van de Unie van de Iraakse Industrie, maar voor de inval van het Amerikaanse leger werd dit gebouw gebruikt door de veiligheidsdienst van Saddam Hoessein. U verbleef hier met uw gezin en 24 andere gezinnen. U woonde op dit adres vanaf 2003 tot uw vertrek uit Irak.

Gedurende de periode van 2003 tot 2015 kwamen er verschillende keren mensen langs die vroegen of u het gebouw wou verlaten. Sommigen stelden zich voor als de Unie van de Iraakse Industrie maar u bleef in de gebouwen wonen. Uw man was namelijk van mening dat het de verantwoordelijkheid is van de Iraakse overheid om u een nieuwe verblijfplaats te zoeken. Ook werden er verschillende klachten omtrent dit gebouw neergelegd door de Unie van de Iraakse Industrie en werden er enkele arrestatiebevelen en oproepingsbrieven door de politie uitgevaardigd. Uw man, als hoofd van het gezin, ging hier echter niet op in en bleef in het gebouw in de Sadoun wijk wonen. De politiediensten kwamen regelmatig bij u langs, maar nadat ze de situatie zagen waarin uw gezin en de andere gezinnen woonden, mochten jullie blijven.

In 2005 werd uw schoonbroer O. ontvoerd om zo druk te zetten op de mensen die in het gebouw in de Sadoun wijk woonden om het gebouw te verlaten. Uw schoonbroer werd één dag vastgehouden in een magazijn, waarna hij terug vrijgelaten werd.

Op 6 augustus 2015 kreeg uw man een nieuwe oproepingsbrief van de politie. Op 7 augustus 2015 organiseerde uw man een betoging waarbij hij samen met de andere gezinnen naar het Tahrir plein in Bagdad ging, om betere woonomstandigheden te eisen. Op 10 augustus 2015 ging uw man samen met de hoofden van de andere 24 gezinnen naar de rechtbank van Karada, Bagdad. De rechter hoorde de verklaringen van uw gezin en de andere gezinnen die daar woonden en maanden jullie nog eens aan om het gebouw te verlaten, waarna de rechter zei dat jullie het gebouw voor 2 dagen moesten verlaten, dat jullie naar het politiekantoor moesten gaan, en dat jullie dan het gebouw terug zouden krijgen. De politie sloot de hoofden van de gezinnen die in het gebouw in Sadoun wijk woonden, op, waarbij de gezinnen 500.000 dinar per persoon moesten betalen als borg. Twee collega's van uw man stonden borg voor hem en uw man kon naar huis gaan.

Op 14 augustus 2015 ging uw man een tweede maal betogen op het Tahrirplein samen met de andere gezinnen van het gebouw. Op 17 augustus 2015 kwam een raad van ministers naar het gebouw. Deze raad zei tegen jullie dat uw gezin en de andere gezinnen in het gebouw mochten blijven en dat de raad later zou beslissen waar u daarna zou moeten gaan wonen. De volgende dag, op 18 augustus 2015, kwamen er echter twee personen naar uw appartement in het gebouw. Deze bedreigden uw man en zeiden dat u niet in het gebouw mocht blijven, en dat waar jullie ook naartoe zou gaan, ze jullie wel zouden vinden en vermoorden. De dag nadien ging uw man naar zijn werk. Hier hoorde hij dat er mensen naar hem waren komen zoeken. Jullie besloten om onmiddellijk Irak te verlaten.

U vertrok 24 augustus 2015 uit Bagdad. U nam het vliegtuig naar Erbil, waarna u een bus nam die 3 dagen onderweg was naar Izmir in Turkije. Hier moest u vier pogingen ondernemen om naar Griekenland te gaan. De eerste keer was de bestuurder van de boot de weg kwijt; de tweede maal zonk de boot; de derde maal werd de vluchtpoging van u en uw gezin onderbroken door politie, waarna u en uw gezin een volledige dag in de woestijn hebben moeten wachten tot de smokkelaar jullie terug kon oppikken. De smokkelaar bracht jullie naar een nieuwe boot, maar door het slechte weer heeft u afgezien de tocht die nacht te ondernemen. De vierde keer slaagde u erin om de oversteek naar Griekenland te maken waar u aankwam op 2 september 2015. U reisde verder via Macedonië, Servië, Hongarije, Oostenrijk en Duitsland naar België. U kwam aan in België op 13 september 2015 en u vroeg asiel aan bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op 14 september 2015.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: uw originele identiteitskaart, uw origineel nationaliteitsbewijs, uw originele bewonerskaart, de originele rantsoenkaart van uw man, de originele identiteitskaart van uw man, het origineel nationaliteitsbewijs van uw man, de originele identiteitskaart van L., de originele identiteitskaarten van uw overige kinderen, het origineel nationaliteitsbewijs van L., de originele nationaliteitsbewijzen van uw overige kinderen, uw originele kieskaart, de originele kieskaart van uw man, de originele kieskaart van L., een kopie van de eerste pagina van uw paspoort, een kopie van de eerste pagina van het paspoort van uw man, een kopie van de eerste pagina van het paspoort van L., de kopieën van de eerste pagina's van de 2 paspoorten van uw overige kinderen, uw originele huwelijksakte, drie originele geboorteaktes van uw kinderen, uw origineel diploma, een kopie van het ontslag van uw man uit het leger, een certificaat van WHO, een

kaart van de Union of Iraqi Artists van uw man, een kaart van de Iraqi TV en Broadcasters Union van uw man, een werkbadge van het ministerie van volksgezondheid van uw man, een origineel oud rijbewijs van uw man, 2 verzendingsbewijzen, een medisch rapport omtrent de uw psychologische toestand, 13 foto's die de toestand van het gebouw in de Sadoun wijk aantonen, een gerechtelijk dossier bestaande uit 46 documenten en 2 nieuwsartikels.

B. Motivering

U haalt tijdens het interview voor het Commissariaat-generaal van de Vluchtelingen en de Staatlozen dezelfde problemen aan als uw man A.A.A.A. (OV 8.122.823 CGVS 15/24957) en u vermeldt geen andere persoonlijke problemen. Aangezien in het kader van de asielaanvraag van uw man door het CGVS werd besloten dat uw man de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet kon worden toegekend, kan in uw hoofd evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Voor een uitgebreide weergave van de motieven waarop de beslissing van uw man is gebaseerd, verwijs ik naar zijn beslissing, die als volgt luidt:

[...]

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.3. Ten aanzien van A.L.A.A.:

“A. Feitenrelaas

U verklaart een Arabier te zijn met de Iraakse nationaliteit. U bent een sjiiitische moslim, geboren op 21 juli 1994 in Bagdad. U kwam naar België samen met uw vader, A.A.A.A. (OV 8.122.823 CGVS 15/24957) en uw moeder, A.D.A.M.A. (OV 8.122.823 CGVS 15/24957B). U heeft twee broers Al. en M..

U woonde sinds 1998 in een huurhuis in Sha'ab samen met uw gezin. In 2003, toen het Amerikaanse leger Irak binnenviel, bent u samen met uw familie naar Zubaidia verhuisd voor enkele maanden. Toen jullie terugkeerden, ontdekte u dat het huis waar jullie daarvoor hadden gewoond, vernield was door Amerikaanse raketten. Uw vader ging naar een Islamitische hulporganisatie, de Eenheid van Irakese Geleerden, die in het Sheraton hotel zat en die mensen die hun huis verloren hadden in de oorlog hielp. Uw gezin werd een huis toebedeeld dat in Al Karada Sadoun wijk in Bagdad lag. Dit gebouw was oorspronkelijk van de Unie van de Iraakse Industrie maar voor de inval van het Amerikaanse leger, werd dit gebouw gebruikt door de veiligheidsdienst van Saddam Hoessein. U verbleef hier met uw gezin en 24 andere gezinnen. U woonde op dit adres vanaf 2003 tot uw vertrek uit Irak.

Gedurende de periode van 2003 tot 2015 kwamen er verschillende keren mensen langs die vroegen of uw gezin het gebouw wou verlaten. Sommigen stelden zich voor als de Unie van de Iraakse Industrie, maar uw gezin bleef in de gebouwen wonen. Uw vader was namelijk van mening dat het de verantwoordelijkheid is van de Iraakse overheid om jullie een nieuwe verblijfplaats te zoeken. Ook werden er verschillende klachten omtrent dit gebouw neergelegd door de Unie van de Iraakse industrie en werden er enkele arrestatiebevelen en oproepingsbrieven door de politie uitgevaardigd. Uw vader, als gezinshoofd, ging hier echter niet op in en jullie bleven in het gebouw in de Sadoun wijk wonen. De politiediensten kwamen regelmatig bij het gebouw langs, maar nadat ze de situatie zagen waarin uw gezin en de andere gezinnen woonden, mochten jullie blijven.

In 2005 werd uw oom langs vaderskant, O., ontvoerd om zo druk te zetten op de mensen die in het gebouw in de Sadoun wijk woonden om het gebouw te verlaten. Uw oom langs vaderskant werd één dag vastgehouden in een magazijn, waarna ze hem terug vrij lieten.

Op 6 augustus 2015 kreeg uw vader een nieuwe oproepingsbrief van de politie. Op 7 augustus 2015 organiseerde uw vader een betoging waarbij u en uw vader samen met de andere gezinnen naar het Tahrirplein in Bagdad gingen om betere woonomstandigheden te eisen. Op 10 augustus 2015 ging uw vader samen met de hoofden van de andere 24 gezinnen naar de rechtbank van Karada, Bagdad. De rechter hoorde de verklaringen en maande uw vader en de andere bewoners nog eens aan om het gebouw te verlaten, waarna de rechter zei dat de gezinnen het gebouw voor 2 dagen moest verlaten, dat ze naar het politiekantoor moesten gaan, en dat ze dan het gebouw terug zouden krijgen. De politie sloot de hoofden van de gezinnen die in het gebouw in Sadoun wijk woonden, op, waarbij de gezinnen 500.000 dinar per persoon moesten betalen als borg. Twee collega's van uw vader stonden borg voor hem, waarna uw vader kon naar huis gaan.

Op 14 augustus 2015 ging uw vader samen met u een tweede maal betogen op het Tahrirplein samen met de andere gezinnen van het gebouw. Op 17 augustus 2015 kwam een raad van ministers naar het

gebouw. Deze raad zei tegen jullie dat uw gezin en de andere gezinnen in het gebouw mochten blijven en dat de raad later zou beslissen waar u daarna zou moeten gaan wonen. De volgende dag, op 18 augustus 2015, kwamen er echter twee personen naar jullie appartement in het gebouw. Deze bedreigden uw vader en zeiden dat uw gezin niet in het gebouw mocht blijven, en dat waar uw gezin ook naartoe zou gaan, ze uw gezin wel zouden vinden en vermoorden. De dag nadien ging uw vader naar zijn werk. Hier hoorde hij dat er mensen naar hem waren komen zoeken. Uw gezin besloot onmiddellijk Irak te verlaten.

U vertrok 24 augustus 2015 uit Bagdad. U nam het vliegtuig naar Erbil, waarna u een bus nam die 3 dagen onderweg was naar Izmir in Turkije. Hier moest u vier pogingen ondernemen om naar Griekenland te gaan. De eerste keer was de bestuurder van de boot de weg kwijt; de tweede maal zonk de boot; de derde maal werd de vluchtpoging van u en uw gezin onderbroken door politie, waarna u en uw gezin een volledige dag in de woestijn hebben moeten wachten tot de smokkelaar jullie terug kon oppikken. De smokkelaar bracht jullie naar een nieuwe boot, maar door het slechte weer heeft u afgezien de tocht die nacht te ondernemen. De vierde keer slaagde u erin om de oversteek naar Griekenland te maken waar u aankwam op 2 september 2015. U reisde via Macedonië, Servië, Hongarije, Oostenrijk en Duitsland naar België. U kwam aan in België op 13 september 2015 en u vroeg asiel aan bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op 14 september 2015.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: uw originele identiteitskaart, uw origineel nationaliteitsbewijs, een kopie van de bewonerskaart van uw vader, een kopie van de rantsoenkaart van uw vader, uw originele kieskaart en een kopie van de eerste pagina van uw paspoort.

B. Motivering

U haalt tijdens het interview voor het Commissariaat-generaal dezelfde problemen aan als uw vader (CGVS, p.12) A.A.A.A. (OV 8.122.823 CGVS 15/24957) en enkel de algemene veiligheidssituatie in Bagdad aan als persoonlijk probleem, deze werd echter ook geëvalueerd bij de asielaanvraag van uw vader. Aangezien in het kader van de asielaanvraag van uw vader door het CGVS werd besloten dat uw vader de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet kon worden toegekend, kan in uw hoofde evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Voor een uitgebreide weergave van de motieven waarop de beslissing van uw vader is gebaseerd, verwijs ik naar zijn beslissing, die als volgt luidt:

[...]

Aangezien de door u neergelegde documenten ook door uw vader werden neergelegd, veranderen deze de bovenstaande analyse niet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

2.1.1.1. In een eerste middel beroepen verzoekers zich op de schending van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: Vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht, “minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”.

Betreffende de in de bestreden beslissingen vastgestelde tegenstrijdigheden aangaande de betogingen stellen verzoekers dat verweerder zich slechts baseert op kleine tegenstrijdigheden en volledig voorbijgaat aan de vragen en antwoorden die wel correct en consistent zijn. Dat verweerder uit deze tegenstrijdigheden de conclusie trekt dat ook de verklaringen over de bezoeken van de vertegenwoordigers van de raad van ministers ongeloofwaardig zijn, is volgens hen onterecht. Deze problematiek is het rechtstreeks gevolg van het organiseren van en deelnemen aan de betogingen van 7 en 14 augustus 2015. Zij wijzen er tevens op dat tweede verzoekster zware psychische problemen heeft, hetgeen zij staafden aan de hand van een doktersattest. Dienaangaande stellen zij als volgt: “Verwerende partij waant zich eigenlijk een arts door te stellen dat het attest onvoldoende medisch – psychologisch zou gestaafd zijn. Dit attest werd opgesteld door een daartoe bevoegd persoon dewelke vaststelt dat de echtgenote geheugenproblemen heeft. Meer nog de bevoegde persoon heeft duidelijk geattesteerd dat de medische problemen het gevolg zijn van de omstandigheden en de gruwelijkheden

van de oorlog. Verweerster meent dat die inhoud niet kan volstaan. Verweerster schijnt te vergeten dat de bevoegde personen een belangrijke eed hebben waardoor zij ook gebonden zijn aan het medisch beroepsgeheim.”

Vervolgens wijzen verzoekers erop dat eerste verzoeker als journalist werkte en menen zij dat verweerder aan dit gegeven volledig voorbij gaat. Zij stellen dat het beroep van journalist in hun land van herkomst een gevaarlijk beroep is en een risicoprofiel uitmaakt. Zij menen dat hier onvoldoende onderzoek naar is gevoerd.

2.1.1.2. In een tweede middel beroepen verzoekers zich op de schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van deze verleende bescherming, van de materiële motiveringsplicht, “minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”, en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

In onderhavig verzoekschrift stellen verzoekers als volgt:

“Artikel 49/3 Vreemdelingenwet bepaalt dat de asielinstanties vanaf 10 oktober 2006 automatisch een onderzoek naar bijkomende bescherming voeren.

De term 'asielaanvraag' dekt dus vanaf heden beide aspecten. Het onderzoek naar de klassieke vluchtelingenstatus behoudt wel voorrang.

Gelet de aanvullende nota's van het CGVS van respectievelijk, 23 juni 2016, 12 augustus 2016, 16 augustus 2016, 18 augustus 2016 en 22 augustus 2016;

Verweerster blijft de mening toegedaan dat er voor asielzoekers, afkomstig uit Bagdad, Irak, geen beschermingsstatus kan worden toegekend.

Overwegende dat vooreerst mbt de nota van 12 augustus 2016 vastgesteld dient te worden dat een heel belangrijk deel van de "bronnen" geraadpleegd door de CGVS teneinde diens nieuw standpunt over Bagdad te rechtvaardigen, niets anders zijn dan een herlezing op 12/8/2016 van (veel) oudere documenten.

Dat het met name gaat om volgende documenten — in vet gezet vanuit de bronnenlijst van de CGVS, dat men zich derhalve vragen kan stellen over de accuraatheid van de recente analyse, die zich baseert op zeer veel oude gegevens die noodzakelijkerwijze voorbijgestreefd zijn door de recente ontwikkelingen. Dat dit niet ernstig is.

Dat het volgende bronnen betreft :

Geschreven en audiovisuele bronnen

Algemene Inlichtingen- en Veiligheidsdienst (AIVD), Transformatie van het jihadisme in Nederland, 06/2014,

https://www.aivd.nl/binaries/aivd_nl/documenten/publicaties/2014/06/30/transformatie-van-het-jihadisme-in-nederland/Transformatie+jihadisme+in+nederland+20140630.pdf [geraadpleegd op 12/08/2016]

The Independent, Iraq crisis: Isis déclarés its territories a new Islamic state with 'restoration of caliphate' in Middle East, 30/06/2014,

<http://www.independent.co.uk/news/world/middle-east/isis-declares-new-islamic-state-in-middle-east-with-abu-bakr-al-baghdadi-as-emir-removing-iraq-and-9571374.html> [geraadpleegd op 12/08/2016]

Dat de twee volgende documenten de gevolgen voor de Minister en het hoofd van de veiligheidsdiensten na de aanslag van 2 juli aangeven, te weten : ontslag, doch weinig tot geen info geven over de veiligheidssituatie...

Agence France Presse (AFP), Iroqi minister tenders resignation after deadly blast, 06/07/2016, https://sg.news.yahoo.com/iraq-interior-minister-submits-resignation-deadly-blast-130719392.html?soc_src=social-sh&soc_trk=tw [geraadpleegd op 12/08/2016]

Al-Monitor, Iraq PM sacks Baghdad security chiefs after deadly blast, 08/07/2016, <http://www.al-monitor.com/pulse/sites/almonitor/contents/afp/2016/07/iraq-bombing-baghdad-security.html> [geraadpleegd op 12/08/2016]

Dat het document uitgaande van de BBC, dat verzoeker bijbrengt een eerste verslag bijbrengt van de aanslag van 3 juli.

British Broadcasting Company (BBC), Iraq violence: IS bombing kills 125 Ramadan shoppers in Baghdad, 03/07/2016,

<http://www.bbc.com/news/world-middle-east-36696568> [geraadpleegd op 12/08/2016]

Dat daarin nog sprake is van 125 doden bij de aanslag, wat aan toont dat deze informatie totaal voorbijgestreefd is. Dat het duidelijk gaat om berichtgeving "heet van de naald", doch dat deze nauwelijks accuraat kan genoemd worden bij de appreciatie van de huidige situatie.

Dat het bovendien niet opgaat de recente situatie te evalueren aan de hand van vorige evaluaties, nu deze duidelijk voorbijgestreefd zijn door de recente zeer ernstige gebeurtenissen, met name deze van 3 juli.

CGVS-Cedoca, COI Focus Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad, 23/06/2016

Dat het volgend document van EPIC mbt tot begin juni, naast melding van de zware bomaanslag van 3 juli, eveneens melding maakt van werkelijke aanvallen in Bagdad!

[...]

Bron : Education for Peace in Iraq Center (EPIC), Iraq Security and Humanitarian Monitor (ISHM), ISHM 69: July 1-7, 2016, 07/07/2016, <http://www.epic-usa.org/ishm69/>

[geraadpleegd op 12/08/2016]

Dat steeds volgens de EPIC documenten de situatie in Bagdad duidelijk zeer zorgwekkend blijft en dat ondanks verhoogde veiligheidsmaatregelen, de aanslagen blijven voortduren in de periode 22- 28 juli:

[...]

Bronnen

[...]

Dat wat de UN gegevens betreft, het CGVS geen rekening houdt enerzijds met de melding dat de cijfers als absolute minima moeten beschouwd worden en anderzijds dat zij geen melding maakt van het feit dat de bijkomende vlucht en volksverhuizingen eveneens grote aantallen slachtoffers maken.

In dat verband is het belangrijk dit document in verband te stellen met het hoger vermeldde document van EPIC dat spreekt van 50 à 90.000 mensen op de vlucht naar aanleiding van het Faluja-offensief.

[...]

Samenvattend meent verzoekende partij dat daar waar zowel de verhoging van het geweld als de verzwakking van de politieke situatie gedocumenteerd worden, hoe de CGVS tot het besluit kan komen dat de situatie niet " fundamenteel" gewijzigd te tegenover de analyse van voor 1 juli.

Dat het eerder een "wishfull thinking" is waarbij aan de werkelijkheid voorbijgegaan wordt, waarbij zowel het aantal aanslagen als het aantal slachtoffers, van zowel de oorlog tegen IS als het terrorisme duidelijk in stijgende lijn gaat.

Dat alle bronnen bovendien voor de toekomst vrezen.

Dat het tenslotte belangrijk is te melden dat de thans voorliggende cijfers vergelijkbaar zijn met deze van de periode eind 2015, waarin wel degelijk subsidiaire bescherming toegekend werd.

Dat de analyse van 23 juni 2016 van de CGVS waarbij artificieel een onderscheid gemaakt wordt tussen gericht geweld en willekeurig geweld, nergens steun vindt in de documenten.

Dat uit de gegevens van het Home Department en IBC integendeel blijkt dat een belangrijk deel wel degelijk willekeurig geweld is.

Dat voor zover de RVV zou menen dat verzoekende partij geen persoonlijke vrees aannemenlijk maakt, er wel degelijk aangetoond wordt dat er minstens aanleiding is tot het verstrekken van subsidiaire bescherming.

Dat verzoeker voor zoveel als nodig verwijst naar een aantal recente arresten van de RVV zelf. (nrs. RVV, n° 172676 dd 28 juli 2016, 169.112 dd 06/06/2016 en nr 167.850, 19 mei 2016)."

2.2. Stukken

Per drager brengt verweerder op 12 december 2016 samen met een aanvullende nota de volgende stukken bij: de COI Focus "Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016" van 12 augustus 2016 en het document "UNHCR Position on Returns to Iraq" van 14 november 2016 (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

Ter terechtzitting leggen verzoekers samen met een aanvullende nota de volgende stukken neer: klachten ingediend door de broer van eerste verzoeker, dreigbrieven gericht aan eerste verzoeker en zijn broer, een overlijdensakte van de broer van eerste verzoeker, de identiteitskaart en het nationaliteitsbewijs van de broer van eerste verzoeker en voor elk van de verzoekers een psychiatrisch attest (rechtsplegingsdossier, stuk 9).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Verzoekers voeren aan dat zij door een onbekende groep dreigen te worden vermoord omwille van het feit dat zij samen met 24 andere gezinnen een gebouw in de Sadoun-wijk, dat eigendom was van de Unie van de Iraakse Industrie, hadden betrokken nadat hun eigen woning in 2003 was vernield en omwille van de door eerste verzoeker georganiseerde protesten op het Tahrirplein in Bagdad. In de bestreden beslissingen wordt verzoekers de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) geen geloof kan worden gehecht aan het feit dat verzoekers hebben deelgenomen aan de betogingen op 7 en 14 augustus 2015 gelet op de onderling tegenstrijdige verklaringen hieromtrent, (ii) bijgevolg evenmin geloof kan worden gehecht aan de bezoeken van de vertegenwoordigers van de raad van ministers en hun belagers daar deze bezoeken verbonden waren aan de deelname aan de protestacties en zij bovendien onderling tegenstrijdige verklaringen aflegden hieromtrent, (iii) het voorgelegde medisch-psychologisch attest niet de aangehaalde problemen kan staven, (iv) verder evenmin geloof kan worden gehecht aan de bewering van eerste verzoeker dat het om soort wraakactie zou gaan omwille van zijn werkzaamheden als journalist, (v) uit hun verklaringen en de voorgelegde documenten dienaangaande blijkt dat hun huisvestingsprobleem niet gelinkt is aan een onrechtmatig optreden van de Iraakse autoriteiten en verder een louter sociaal-economisch probleem betreft dat buiten het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie valt, (vi) er met betrekking tot de vrees van tweede verzoekster en derde verzoeker voor de algemene veiligheidssituatie wordt vastgesteld dat er in Bagdad geen sprake is van een situatie van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, en (vii) de overige door hen voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

Waar verzoekers stellen dat minstens "*de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*" geschonden is, ziet de Raad niet in op welke wijze de bestreden beslissingen het hen onmogelijk zouden maken om te toetsen of de materiële motivering al dan niet geschonden is, aangezien verzoekers blijkens een lezing van het verzoekschrift de motieven van de bestreden beslissingen kennen en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpen. De schending van "*de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*" kan dan ook niet worden aangenomen, aangezien deze zinsnede geen enkele inhoudelijke waarde heeft.

Aangaande de opgeworpen psychiatrische problemen van verzoekers dient het volgende te worden vastgesteld. Uit de ter terechtzitting neergelegde attesten (rechtsplegingsdossier, stuk 9) en het attest in het administratief dossier (zie map 'Documenten') blijkt dat er in hoofde van de drie verzoekers sprake is van ernstige psychische en psychologische problemen. Dit uit zich onder meer in nachtmerries, angsten, slaapproblemen, huilbuien, irritaties, paniekaanvallen en mutisme. Hoewel deze problematiek ernstig overkomt en hoewel kan worden aangenomen dat dit een negatieve impact heeft op het functioneren van verzoekers, blijkt uit de voorgelegde attesten dat de oorsprong van hun psychische problemen voornamelijk ligt bij de traumatische ervaringen tijdens hun reis van Irak naar België, waarbij zij tot vier pogingen dienden te ondernemen om de overtocht ter zee van Turkije naar Europa te maken. Verder wordt ook gewezen op de traumatische ervaringen omwille van de slechte veiligheidssituatie in hun land van herkomst, de vernietiging van de gezinswoning en de uitzetting uit de hun toegewezen voorlopige woning. De in de attesten aangehaalde feiten zijn ernstig en er kan dan ook worden aangenomen dat zij bij verzoekers bepaalde traumata hebben veroorzaakt. Uit de bestreden beslissing blijkt echter dat de huisuitzetting van de verzoekende partij niet kan gelinkt worden aan een onrechtmatig optreden van de Iraakse overheid en in wezen een louter socio-economisch probleem betreft dat geen verband houdt met één van de criteria van het vluchtelingenverdrag. Ook kan uit deze attesten op zich geen bewijs worden gevonden voor de waarachtigheid van het ingeroepen asielrelaas,

meer bepaald van de betogingen en de hierop volgende doodsbedreigingen. Evenmin blijkt uit de attesten dat er in hoofde van de verzoekers sprake zou zijn van cognitieve stoornissen naar aanleiding van het opgelopen trauma. Nergens wordt melding gemaakt van een onmogelijkheid in hoofde van één van hen tot het op een normale wijze ondergaan van een gehoor of van het feit dat zij niet in staat zijn tot het afleggen van coherente en geloofwaardige verklaringen. Temeer daar in hoofde van tweede verzoekster kan worden vastgesteld dat, hoewel zij bij aanvang van haar gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) melding maakte van het feit dat zij gemakkelijk zaken vergeet, op het einde van dit gehoor noch door verzoekster, noch door de aanwezige raadsman of vertrouwenspersoon enige opmerking werd gemaakt over het verloop van het gehoor of over de (psychische/psychologische) toestand waarin tweede verzoekster zich bevond. Uit een lezing van het gehoorverslag blijkt bovendien dat het gehoor op een normale wijze is geschied en dat verzoekster op een coherente en consistente wijze haar verklaringen kon afleggen. Betreffende de ernstige psychische en psychologische problemen in hoofde van verzoekers dient er verder op gewezen dat zij zich hieromtrent dienen te wenden tot de geëigende procedure hiervoor voorzien in artikel 9 *ter* van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoekers aanvoeren dat verweerder op zoek ging naar kleine tegenstrijdigheden tussen hun verklaringen over de betogingen op 7 en 14 augustus 2015, dient vastgesteld dat de in de bestreden beslissingen vastgestelde tegenstrijdigheden geenszins slechts betrekking hebben op details. Het betreft immers de persoonlijke aanwezigheid van verzoekers en de gebruikte slogans, twee elementen waarvan redelijkerwijze kan worden verwacht dat verzoekers er coherente verklaringen over afleggen. Voorts betreft het de aanwezigheid van derde verzoeker op het moment dat de eigenlijke bedreigingen werden geuit. De commissaris-generaal kan, teneinde zich een juist beeld te vormen over de situatie waarin de kandidaat-vluchteling zich bevindt, alle gegevens onderzoeken die hij nodig acht om zijn beslissing te nemen. Dit onderzoek kan tevens een vergelijking inhouden van de verklaringen van de asielzoeker met bekende objectieve criteria die op het specifieke geval van toepassing zijn of met verklaringen van familieleden. Het vergelijken van verklaringen afgelegd door familieleden die zich beroepen op dezelfde feiten is een nuttige methode om de waarachtigheid van deze feiten na te gaan en van familieleden die hun land van herkomst verlaten hebben op grond van dezelfde asielmotieven kan redelijkerwijze worden verwacht dat zij eensluidende verklaringen afleggen over de kern van het relaas.

Aangezien geen geloof kan worden gehecht aan de deelname van verzoeker(s) aan de betogingen van 7 en 14 augustus 2015, kan evenmin geloof worden gehecht aan de bezoeken van hun belagers en van de vertegenwoordigers van de raad van ministers, die, zoals zij in onderhavig verzoekschrift nogmaals benadrukken, het rechtstreekse gevolg zouden zijn van deze deelname.

Wat betreft de ter terechtzitting neergelegde documenten in verband met de broer van eerste verzoeker (diens identiteitskaart en nationaliteitsbewijs, twee klachten bij de politie en drie dreigbrieven en overlijdensakte) kan vooreerst worden vastgesteld dat de klachten van de broer van eerste verzoeker dateren van 20 juli 2016 en diens overlijden van 21 juli 2016, terwijl verzoekers van deze feiten op geen enkel ogenblik melding maakten in hun verzoekschrift dat op 13 september 2016 aangetekend werd verstuurd. De stukken werden overigens maar ter terechtzitting uiteindelijk neergelegd. Verder wordt eerste verzoeker in de dreigbrieven zelf vermeld en opgeroepen en wordt zelfs gesteld als volgt: *“Jullie dienen te weten dat jullie verblijf in onze gebieden niet gewenst is.”* Aangezien deze bedreigingen volgens de bijgevoegde klacht werden geuit op 13 en 15 juli 2016, een moment waarop eerste verzoeker reeds lange tijd Irak had verlaten, kan niet worden ingezien waarom de belagers - een jaar na verzoekers vertrek uit Irak - nog zouden stellen dat zijn aanwezigheid niet gewenst is. Voorts kan uit de dreigbrieven, noch uit de klachten eenduidig worden afgeleid waarom eerste verzoeker en zijn broer zouden worden bedreigd. In hun aanvullende nota stellen verzoekers dat zij het vermoeden hebben dat het gaat om dezelfde mensen die ook hen bedreigden, doch dit blijkt niet uit de heden voorgelegde stukken. Hierbij kan worden opgemerkt dat alle verzoekers verklaren dat zij sjiieten zijn, zodat redelijkerwijze kan worden verwacht dat zij een grondige reden kunnen aantonen waarom eerste verzoeker en zijn broer door een sjiitische militie zouden worden bedreigd, *quod non in casu*. Aan de problemen in het kader van de betogingen kan, zoals hoger gesteld, geen geloof worden gehecht. Verder dient opgemerkt dat de identiteitskaart en het nationaliteitsbewijs van de broer van eerste verzoeker diens identiteit en nationaliteit aantonen, hetgeen heden niet wordt betwijfeld, doch op zich geen bewijswaarde heeft voor de aangevoerde feiten. Betreffende de overlijdensakte dient erop gewezen dat als datum van opstelling, luidens de bijgevoegde vertaling, 2 juli 2016 wordt vermeld, terwijl de broer van eerste verzoeker op 20 juli 2016 nog klacht zou hebben ingediend bij de politie en pas op 21 juli 2016 zou zijn overleden. Deze vaststelling doet ernstige twijfels rijzen omtrent het

authentiek, karakter van deze documenten. Overigens vermeldt de overlijdensakte enkel dat de broer van eerste verzoeker door schoten met een vuurwapen om het leven kwam, doch verder wordt geen informatie gegeven over de omstandigheden waarin dit zou hebben plaatsgevonden. Zodoende is deze overlijdensakte evenmin van aard de aangevoerde feiten te bewijzen of de geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoekers alsnog te herstellen. Hoe dan ook blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie'), dat omwille van de hoge graad van corruptie valse, Iraakse documenten gemakkelijk (tegen betaling) verkrijgbaar zijn waardoor de bewijswaarde ervan reeds danig wordt gerelativeerd.

Waar verzoekers wijzen op het risicoprofiel in hoofde van eerste verzoeker omwille van zijn beroepsactiviteiten als journalist, dient vastgesteld dat noch uit de in het administratief en rechtsplegingsdossier aanwezige informatie, noch uit de aan het verzoekschrift gevoegde stukken kan worden afgeleid dat er in Irak sprake is van vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet louter omwille van het feit dat men journalist is. Een beoordeling *in concreto* is dan ook noodzakelijk. Verzoekers voeren echter geen enkel (geloofwaardig) concreet element aan waaruit zou kunnen blijken dat er *in casu* sprake is van een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in hoofde van eerste verzoeker omwille van zijn beroepsactiviteiten als journalist. In de bestreden beslissingen wordt dienaangaande immers terecht gesteld als volgt: *"De vaststelling dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw deelname aan de protestacties, ondermijnt eveneens de geloofwaardigheid van uw verklaring als zouden de problemen die u kent "een soort van wraak" zijn omdat u journalist bent. Immers, toen u om verduidelijking werd gevraagd van deze stelling, verwees u enkel naar het feit dat u had deelgenomen aan deze betogingen, en stelde hierbij dat u als journalist gemakkelijk mensen kon overtuigen om deel te nemen. (CGVS 2, p.4-5)"*

Voorts dient vastgesteld dat verzoekers in onderhavig verzoekschrift geen enkel inhoudelijk verweer voeren tegen de pertinente motieven in de bestreden beslissingen betreffende hun huisvestingsproblemen, namelijk dat zowel uit hun verklaringen als uit de door hen voorgelegde documenten niet blijkt dat de Iraakse autoriteiten onrechtmatig hebben opgetreden en dat deze problemen voorts van louter sociaal-economische aard zijn en zodoende buiten het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie vallen. Deze motieven worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

De informatie die verzoekers in hun verzoekschrift citeren, vermag aan de voormelde vaststellingen geen afbreuk te doen. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op hun persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst daadwerkelijk dreigen te worden geviséerd of vervolgd. Verzoekers dienen de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijven hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekers een gegronde vrees voor vervolging hebben in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiäre beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maken verzoekers vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verwijst verzoeker naar de situatie in Bagdad, zoals deze naar voor komt in de door hem bijgebrachte landeninformatie en stukken.

Het staat niet ter betwisting dat er in Irak een gewapend conflict is. De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio, of de route daarheen, een risico loopt in de zin van artikel 48/4, §2, c) (cf. European Asylum

Support Office, *Article 15(c) Qualification Directive (2011/95/EU), A judicial analysis*, December 2014, nr. 1.8).

Bij de beoordeling van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt eveneens het door verweerder bijgebrachte actuele standpunt van UNHCR ("*UNHCR Position on Returns to Iraq*" d.d. 14 november 2016) over de terugkeer naar Irak betrokken.

De conclusie in het standpunt van UNHCR inzake terugkeer naar Irak luidt (cf. punt 47):

"Under the present circumstances, UNHCR urges States to refrain from forcibly returning any Iraqis who originate from areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS. Such persons, including persons whose claims for international protection have been rejected, should not be returned either to their home areas, or to other parts of the country. Many Iraqis from these areas are likely to meet the criteria of the 1951 Convention for refugee status. When 1951 Refugee Convention criteria are found not to apply, broader refugee criteria as contained in relevant regional instruments or complementary forms of protection are likely to apply. Depending on the profile of the individual case, exclusion considerations may need to be examined."

(eigen vertaling: "Onder de gegeven omstandigheden dringt UNHCR er bij de Staten op aan om zich te onthouden van het gedwongen terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die getroffen zijn door militaire acties, fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, of onder controle blijven van ISIS. Deze personen, met inbegrip van de personen wiens verzoeken tot internationale bescherming werden verworpen, mogen niet worden teruggebracht naar hun thuisgebieden of andere delen van het land. Vele Irakezen van deze gebieden zullen waarschijnlijk in aanmerking komen voor de criteria van het Vluchtelingenverdrag van 1951. Wanneer de criteria van het Vluchtelingengedrag niet van toepassing zouden zijn, dan zullen ruimere vluchtelingencriteria, zoals deze voorkomen in de relevante regionale instrumenten of in bijkomende vormen van bescherming, waarschijnlijk van toepassing zijn. Afhankelijk van het profiel van elke individuele zaak kunnen overwegingen inzake exclusie mogelijkerwijze worden onderzocht.")

UNHCR verzet zich tegen het terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties, (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, (iii) onder controle blijven van ISIS.

Uit de landeninformatie die wordt bijgebracht door verzoeker en verweerder kan niet worden afgeleid dat Bagdad onder één van de voormelde gebieden valt. Hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, kan uit de landeninformatie niet worden opgemaakt dat er zich in Bagdad militaire acties afspelen. De landeninformatie in het dossier maakt geen melding van militaire confrontaties in Bagdad. Het komt in Bagdad niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger.

Bagdad blijkt ook een groot aantal intern ontheemden ("IDP's") op te vangen (*UNHCR Position on Returns to Iraq*, 16 november 2016 nr. 34) en er blijken sinds het midden van 2015 een toenemend aantal Irakezen terug te keren naar onder andere Bagdad (*ibidem*, nr. 40).

UNHCR maakt nergens melding dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, geleid tot de mobilisatie van de sjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zwarte) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer gevisieerd dan de andere soennieten in Bagdad. De recente betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad.

Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad gevisieerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS in Bagdad is echter veranderd. Er vinden nauwelijks nog gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders plaats. Hoewel IS de voorbije maanden enkele aanvallen uitvoerde waarbij militaire tactieken werden gehanteerd, blijkt uit de voormelde informatie dat zulke incidenten uitzonderlijk blijven. Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen. Zo vond er op 3 juli 2016 in de wijk Karrada een aanslag plaats met een groot aantal burgerslachtoffers. Daarnaast vinden er frequente, vaak minder zware aanslagen plaats.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen en worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevalen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. In februari 2015 werd het meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgangsverbod in Bagdad opgeheven. Voor de eerste keer sinds lange tijd waren er in dat jaar tijdens de ramadan weer restaurants de hele nacht geopend. Verder is er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. De scholen zijn in Bagdad verder geopend, het schoolbezoek ligt er tamelijk hoog en het schoolbezoek blijft er stabiel sedert 2006. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjiitische milities, bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg maken verzoekers niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien februari tweeduizend zeventien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER